

ค่าทดแทนที่ดินและสิ่งปลูกสร้างให้แก่โจทก์รวม 3 ครั้ง เป็นเงินจำนวน 194,564,902.49 บาท โจทก์มิได้นำรายรับดังกล่าวไปยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ เจ้าพนักงานประเมินมีหนังสือแจ้งการประเมินภาษีธุรกิจเฉพาะเลขที่ 02010450/6/100012 เลขที่ 02010450/6/100013 และเลขที่ 02010450/6/100014 ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2543 ทั้งสามฉบับ ให้โจทก์เสียภาษีธุรกิจเฉพาะ เบี้ยปรับ เงินเพิ่มและภาษีบำรุงเทศบาลรวมเป็นเงินจำนวน 23,707,531 บาท โจทก์อุทธรณ์การประเมิน คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เลขที่ สก.2 (อธ.3.3)/17.1/8/44 เลขที่ สก.2 (อธ.3.3)/17.2/8/44 และเลขที่ สก.2 (อธ.3.3)/17.3/8/44 ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2543 ทั้งสามฉบับยืนตามการประเมินแต่ให้ลดภาษี และงดเบี้ยปรับ คงเรียกเก็บรวมเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน 10,866,249.29 บาท ปัญหาที่ต้องวินิจฉัย ตามอุทธรณ์ของโจทก์มีว่า การประเมินของเจ้าพนักงานประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ชอบหรือไม่ ปัญหานี้ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า มาตรา 91/1 (4) แห่งประมวลรัษฎากร ให้คำนิยามคำว่า ขาย ว่า หมายความว่ารวมถึงสัญญาจะขาย ขายฝาก แลกเปลี่ยน ให้ให้เช่าซื้อ หรือจำหน่าย จ่าย โอน ไม่ว่าจะมิใช่ประโยชน์ตอบแทนหรือไม่ ตามบทนิยามดังกล่าวเห็นได้ว่า แม้ที่ดินของโจทก์อยู่ในเขตที่จะเวนคืนตามพระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนเพื่อสร้างทางหลวงพิเศษหมายเลข 37 สายถนนวงแหวน รอบนอกกรุงเทพมหานครตอนแยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 34 (บางพลี) - บรรจบทางหลวง แผ่นดินหมายเลข 1 (วังน้อย) พ.ศ.2536 และการที่โจทก์โอนที่ดินดังกล่าวให้แก่กรมทางหลวง เป็นไปตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ.2530 ก็ตาม ก็ยังเป็นการโอนจึง เป็นการขายอสังหาริมทรัพย์ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 91/1 (4) ส่วนปัญหาว่าการขาย อสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ดังกล่าวจะถือเป็นการประกอบกิจการที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีธุรกิจ เฉพาะหรือไม่นั้น เห็นว่า แม้ประมวลรัษฎากรมาตรา 91/2 บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา 91/4 การประกอบกิจการดังต่อไปนี้ในราชอาณาจักรให้อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตาม บทบัญญัติในหมวดนี้...(6) การขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้าหรือหากำไรไม่ว่าอสังหาริมทรัพย์ นั้นจะได้มาโดยวิธีใดก็ตาม ทั้งนี้ เฉพาะที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่กำหนด ในพระราชกฤษฎีกาและพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการขาย อสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไร (ฉบับที่ 244) พ.ศ.2534 ออกโดยอาศัยบทบัญญัติ ดังกล่าวและใช้บังคับขณะนั้น มาตรา 3 บัญญัติว่า ให้การขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไรตามมาตรา 91/2 (6) แห่งประมวลรัษฎากรมีดังต่อไปนี้...(5) การขายอสังหาริมทรัพย์ที่ผู้ขาย มีไว้ในประกอบการประกอบกิจการแต่ไม่รวมถึงที่ดินที่ผู้ยื่นใช้ในเกษตรกรรมก็ตาม แต่เป็นที่เห็นได้ชัดว่า ทรัพย์ดังกล่าวโจทก์จำเป็นต้องมีไว้ใช้ในการประกอบกิจการ เพราะต้องใช้เป็นสำนักงานและ โรงงานผลิตเฟอร์นิเจอร์จำหน่าย ไม่ใช่มีไว้เพื่อขาย ประกอบกับการที่โจทก์ต้องโอนทรัพย์ก็ เนื่องจากการถูกเวนคืน ไม่ใช่การโอนโดยเจตนาหรือเพื่อประโยชน์ในกิจการของโจทก์ กรณีของ โจทก์เช่นนี้จึงไม่เป็นการขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทางค้าหรือหากำไรที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษี ธุรกิจเฉพาะตามมาตรา 91/2 (6) แห่งประมวลรัษฎากร การประเมินของเจ้าพนักงานประเมินและ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ไม่ชอบ อุทธรณ์ของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษากลับ ให้เพิกถอนหนังสือแจ้งการประเมินภาษีธุรกิจเฉพาะเลขที่ 02010450/6/100012 เลขที่ 02010450/6/100013 และเลขที่ 02010450/6/100014 ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2543 และ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ เลขที่ สก.2 (อธ.3.3)/17.1/8/44 เลขที่

สภ.2 (อธ.3.3)/17.2/8/44 และเลขที่ สภ.2 (อธ.3.3)/17.3/8/44 ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2543 ให้
จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความรวม 5,000 บาท

องค์คณะ

ทองหล่อ โฉมงาม · วิชัย ชื่นชมพูนุท · โนรี จันทรธร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2680/2549>